

Kinőtt a fű

Avar alól kinőtt a fű,
büszkén tekintve szét,
felszúrta hetykén, mint a tű
zöld, villogó hegyét.
S mi az, amit finom hegyén
oly könnyedén emel?
Egy óriás avarlevél,
a földről hozta fel.

Mint dárda csúcsa fűrta át
ott lengedez felül
meg sem hajlítja szép nyakát,
amelyen súlya ül.
E levél eddig védte őt,
takarva tél fagyát,
de mikor sejtje sejtire nőtt
nyűg lett és szolgaság.

Most láthatod, hogy mily erő
buzdúl lenn, mint a kedv,
amint a sejt sarjadva nő,
feszültni kezd a nedv.
Parányi kis vizecske ez
s a sejtfa hártya csak,
de test már és ébredni kezd,
harc lesz és öntudat.

Takarja, nyomja súly, levél,
azon ő átmegyén,
az élet nagy parancsa él:
mi lenn volt, fenn legyen.
Levéltre írja néked. Ím
a szolgaság kitelt
és úgy hordozza csúcsain,
mint diadalmi jelt.